

secum ablatam, similis productori fiat. Per casum autem in alteritatem, a productore fiat dissimile. Similem ergo, et dissimilem sibi mens productrix, de se proferet essentiam quam Animum vocamus. Et quatenus sibi similis evadit, de proprietatibus suis ei largitur. Proprietates autem suas, a superis causis habet et ipsa, vitam, essentiam unitatem, unum. Et quæ eius est essentia, intellectionem, cognitionem, optimam, ac summam. Ergo animo quoque a se producto, sui aliquid, intellectionis nempe tribuet. Et cum intellectione, etiam virium intelligendi. Et quia virium, etiam essentiæ suæ intellectus nimirum ac mensis. Hoc enim philosophica, et necessaria dictat ratio. Habet ergo Animus ab intellectu, et essentiam suam, estque intellectualis, et intelligendi vires, et intellectionis actionem. Sed omnia remissiora, similia scilicet illi, et dissimilia. A superis vero, habet Animus, vitam per quam vivit, et essentiam per quam est. Et cum essentia vires, et actiones. Et unitatem sibi essentialem habet, per quam unius est particeps. Sed hæc omnia superiorum beneficio. Unius est particeps, unitate mediante. Unitatis, mediante essentia. Vita et Mente. Essentiam, per mediam vitam et mentem. Vitam per mediam mentem. Mentem, ab ipsamet mente, sui productrice proxima. Et igitur Animus partus mentis, genitrici, et similis, et dissimilis. Similitudo vero hæc, et dissimilitudo, sequenti libro, erit amplius explicanda. Sed cuius nam Mentis aut intellectus, dicendus est animus esse filius. Primi, ne an secundi intellectus? Nimirum eius, qui proximus est rerum extra paternum profundum conditarum, opifex, In quo, et a quo, intellectus quoque quos extra profundum esse diximus, proxime sunt conditi. At hic, idem cum primo est intellectu, et ambo idem cum Deo patre, inter se non alio quam ea quam diximus alteritate diversi. At hi tres unus (ut est ostensum) sunt Deus trinus. A Deo igitur uno trino, Animus est conditus. Quo autem modo est conditus? An qua a Deo? An vero qua, ab intellectu? A Deo ut ab omnium conditore. Ab intellectu, ut a conditore proximo. A cognoscente scilicet essentia, et intelligente, essentia cognoscens; non cognoscentem produceret? Vel non intelligens, intelligentem. At intellectio, essentia est intellectus. Et omne superius ipso sui esse producit. Ergo intellectus proximus Animi conditor, intellectione sua, et intelligendo, animum produxit. In hac sententia non solum magni Platonici. Plotinus, Iamblichus, Proclus, Hermias, Damascius, et Olympiodorus, et fuerunt et perstiterunt: verum etiam Aristoteles in sua Mystica a Platone accepta Ægyptia, Chaldaicaque, philosophia. Idque multis in locis, sed præcipue in verbis hisce quæ sunt lib. 3 cap. 6.

“Præterea sciendum, quod anima existens, actu causata est ab intellectu. Intellectus autem, etiam existens actu, productus est a principio primo. Qui immittit animæ formam potentiamque receptam ab ipso principio primo inferente rerum productibilium universitatem.”

ANNOTATIO R. P. IACOBI DE LUGO.

Sic loquendum est de divinis, ut nulla erroris occasio detur. Quare cum philosophi utantur nomine alteritatis, et diversitatis, posset dari occasio errandi; sicut etiam si uteremur nomine differentia, quæ dicit distinctionem aliquam secundum formam, quæ non est ponenda in divinis: cum forma Dei sit divina naturæ. Nomen vero alteritatis dicit differentiam accidentalem, et cum in divinis nullum sit accidens, ibi etiam non erit alteritas. Hoc nomen diversitas, quæ dicit essentialem divisionem, tollit unitatem essentia, quæ confitemur nos dicendo unum esse Deum. Quare si inveniatur dictum, et apud philosophos; et apud patres diversum, seu differentem, vel altera ex patre diversitatem, differentiam, seu alteritatem, pro distinctione, dicendo: distinguitur persona patris a persona filii, et persona filii a persona spiritus sancti non alteritate, sed relatione personali, et utemur verbis Athanasii, aliam esse personam patris, aliam filii, aliam Spiritus sancti.